

Druhý list Petřův

Druhá část

2P 1,12-21

Důležitost připomínání (verše 12-15)

Když budou příjemci listu následovat apoštolskou výzvu z předchozího odstavce, otevře se jim do široka přístup do království Pána Ježíše Krista. A to je důvod, proč jim Petr hodlá ty věci neustále připomínat. Těmi věcmi apoštol nepochybně míní všechno to, o čem psal v předchozím oddílu. Zejména se tam zmiňoval o tom, že Bůh nám dal všechno, co potřebujeme ke zbožnému životu (2P 1,3). Vyzýval nás k tomu, abychom ke své víře připojili další vlastnosti - ctnost, poznání atd. (2P 1,5-6)

Hodlá to příjemcům listu stále připomínat, ačkoliv to všechno znají a jsou už v té pravdě dávno upevněni. Přesto Petr pokládá za správné probouzet je připomínáním. I když máme ve věcech víry jasno, potřebujeme si Boží pravdu neustále připomínat. Nikdo nestojí duchovně tak pevně, že by nemohl ochabnout a duchovně usnout. Proto má například smysl stále číst Bibli, i když už ji třeba máme dávno přečtenou.

Petr je chce takto probouzet, dokud je v tomto „těle“ (doslova „stanu, příbytku“, v. 13). Ví totiž, že už se blíží jeho „odložení“ (tak v ř. ve verši 14) tohoto stanu - jeho těla. Mluví tak o své tělesné smrti. Sám Pán Ježíš mu ukázal, že se blíží chvíle jeho odchodu z tohoto světa. Apoštolovi to bylo patrně ukázáno skrze Ducha svatého. Petr věděl, že už na světě nebude dlouho, a tak se snažil zbývající čas využít co nejlépe. Také prohlašuje, že se vynasnaží, aby si jeho adresáti ty věci mohli připomínat i po jeho „odchodu“ (v. 15; Ř. EXODOS = odchod, vyjití; srov. L 9,31). Plodem této Petrovy snahy je nepochybně i tato epištola, kde apoštol svá připomínání zaznamenal písemně.

Původ poselství apoštolů (verše 16-18)

Zde Petr nepochybně mluví nejen za sebe, ale i za ostatní apoštoly. Oznámili adresátům Kristovu „moc a příchod“ (tak doslova v ř. ve verši 16). Mluvili o Pánu Ježíši, o všem, co říkal a konal. Mluvili též o tom, že opět přijde. Apoštol zde své čtenáře ujišťuje o tom, že poselství o Kristu je pravdivé a že pochází od Boha. I tato skutečnost vedla apoštola ke snaze připomínat, o níž mluvil výše.

A tak ujišťuje své čtenáře, že apoštolé nenásledovali nějaké vymyšlené báje (nebo: „smyšlené mýty“, Ř. SESOFIZMENOIS MYTHOIS, v. 16, Pavlíkův studijní překlad: „vymudrovanými bájemi“). To činili spíše falešní učitelé, o nichž Petr o něco dále píše: „*Ve své hrabivosti budou vám předkládat své výmysly, aby z vás těžili.*“ (2P 2,3 ČEP) Apoštolé však byli očitými svědky velikosti Pána Ježíše Krista. Mluvili o tom, co viděli a slyšeli, čeho se jejich ruce dotýkaly (srov. 1J 1,1).

Apoštol zde připomíná událost, které se zúčastnil pouze on a ještě dva další apoštolé - Jakub a Jan (Mt 17,1-13; Mk 9,2-13; L 9,28-36). Tehdy byli s Pánem Ježíšem sami na jedné hoře. Pán Ježíš byl před jejich očima proměněn. Matouš vypráví, že „*jeho tvář zářila jako slunce a jeho šat byl oslnivě bílý.*“ (Mt 17,2) Ukázali se jim Mojžíš a Eliáš, jak rozmlouvají s Pánem Ježíšem. A z nebe zazněl Boží hlas. A právě na tento hlas se zde apoštol soustředí.

Když k Pánu Ježíši zazněl ze svrchované slávy tento hlas, přijal od Boha Otce čest a slávu. Sám Nejvyšší ho tímto způsobem pocítil před očima jeho nejbližších učedníků. Slovo

„zazněl“ (verš 17, ČEP) je překladem tvaru řeckého slovesa „nést“. Doslovněji by se zde dalo přeložit „pronesen“. Boží hlas tehdy pronesl slova: „*Toto jest můj milovaný Syn, v něm jsem našel zalíbení.*“ (v. 17; srov. Mt 17,5; Mk 9,7; L 9,35). Apoštol říká, že tento hlas slyšeli (on a další dva apoštolé), když byli s Pánem Ježíšem na svaté hoře. Ta hora byla svatá, tedy oddělená pro Boha, jistě kvůli tomu, že na ní došlo ke zjevení slávy Pána Ježíše Krista. Český ekumenický překlad ve verši 18 píše o hlasu, „který vyšel z nebe“. Slovo „vyšel“ je opět překladem tvaru řeckého slovesa „nést“. I v tomto případě by se doslovněji přeložilo „byl pronesen“.

Původ starozákonních proroctví (verše 19-21)

Zde apoštol píše o slovech starozákonních proroků. Hlas z Hory proměnění apoštolům tato proroctví potvrdil. Ujistil je o tom, že slova proroků se plní a splní, v Pánu Ježíši Kristu.

A všichni příjemci tohoto listu učiní dobře, když se budou slov starozákonních proroků držet také. Prorocké slovo je zde přirovnáno ke svíci, která svítí v temném místě. Temným místem apoštol nepochybně míní současný věk tmy, tento svět, kde se děje mnoho zla. Do této tmy nám má svítit Boží slovo pro naši orientaci i povzbuzení. A bude svítit až do druhého příchodu Pána Ježíše. O tomto příchodu se zde mluví obrazně jako o rozbřesku dne. O prožití této události na straně křesťanů jako o vzejití jitřenky v jejich srdcích (srov. Zj 22,16).

Příjemci listu si mají především uvědomit, že žádné proroctví v Písmu se neděje doslova „vlastním výkladem“ (verš 20). Nejde tu o lidský výklad událostí. Ani nebylo „vyřčeno“ (verš 21, doslovněji „proneseno“ - opět tvar slovesa „nésti“ jako ve verších 17 a 18) z lidské vůle. Starozákonní proroci mluvili, protože je k tomu pudil Duch svatý. Ve verši 21 se doslova píše „... *ale od Ducha svatého nesení mluvili* ...“.